

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 80, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΙ : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέμνην δραχ. 55. Τρίμηνον δραχ. 30.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΙ : Αἰγύπτου γραφικὰ διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, 447 αἰ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδος ἀρ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἡμεροδότης Β'. — Τόμος 41ος

Ἀθήναι, 7 Ἀπριλίου 1934

Ἔτος 56ον. — Ἀριθ. 19

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Βεβαίωτατα, εἶπε ὁ πλοίαρχος. ἔτσι εἶναι ὁ κανονισμός.

— Μ' αὐτὸ εἶναι σκληρότατο!.. Ἐδῶ ἔχομε ἕναν ἄνθρωπο ποῦ μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι ἔνοχος παρὰ μέθης ἢ βλακείας. Καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἐξετάσουν, χωρὶς νὰκούσουν τὶς δικαιολογίες του, τοῦ ἐπιβάλλουν νὰ κάμῃ τὸ γῦρο τοῦ κόσμου μὲ τὰ σίδερα στὰ πόδια!

Ὁ πλοίαρχος Μανκαρό, ποῦ καθὼς εἶπαμε, ἦταν ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἀναγνώρισε πῶς ὁ Παῦλος εἶχε δίκιο. Κι' ἀφοῦ σκέφθηκε λίγες στιγμὲς, εἶπε:

— Ἐέρτε λοιπὸν τί νὰ κάνομε; Θὰ συγκροτήσομε ἀμέσως δικαστήριο νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸν κρίνῃ. Σὰς διορίζω μάλιστα ἀπὸ τώρα συνήγορό του.

— Ἐμένα, κύριε πλοίαρχε; Μὰ δὲν εἶμαι δικηγόρος.

— Δὲν ἔχει νὰ κάνῃ. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ μπήκε στὸ πλοῖο χωρὶς ἄδεια, ἔχει βέβαια ἄδικο. Ἀλλὰ δὲν χρειάζεται νὰ εἶναι κανεὶς δικηγόρος γιὰ νὰ τὸν υπερασπίσῃ. Μὲ τὴν ἀπλὴ λογικὴ μπορεῖ νὰ βρῇ ἐλαφρυντικὰ καὶ νὰ τὰ παρουσιάσῃ στὸ δικαστήριο μὲ κάποια ἐδγλωττία.

— Δεχθῆτε, ἑάδεοφε! εἶπε τότε ἡ Ἀνθή. Ἄν ὁ κ. πλοίαρχος μὰς ἐπιτρέψῃ νὰ παρευρεθοῦμε στὴ δίκη, θὰ σὰς ἀκούσομε μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση.

— Να, ναί, Παῦλε, νὰ δεχθῆς! φώναξε κι' ὁ Χάνδος.

Κι' ὁ Παῦλος δέχθηκε.

— Θάμαστε λοιπὸν καὶ μεῖς; ρώτησε ἡ Ἀνθή.

— Τὸ ἀκροατήριο δὲν ἀπαγορεύεται, ἀποκρίθηκε ὁ πλοίαρχος. Θὰ σὰς δώσω μάλιστα θέσεις πίσω ἀπὸ τοὺς συνέδρους.

Ἡ Ἀνθή χειροκρότησε: θάταν μεγάλη διασκέδαση καὶ γι' αὐτὴν καὶ γιὰ ἄλλους τοὺς ταξιδιώτες.

Ὁ Παῦλος ἔλαβε τὴν ἄδεια νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὸν ὑπόδικο, γιὰ νὰ ἴδῃ τί λόγους εἶχε νὰ προβάλλῃ πρὸς υπεράσπισιν. Ὁ πλοίαρχος ἔδωσε τὶς ἀναγκαῖες διαταγὰς, καὶ κατὰ τὶς δυὸ ἢ μεγάλη αἴθουσα τοῦ πλοίου βρέθηκε μεταμορφωμένη σὲ δικαστήριο. Στὸ βάθος, ἕνα μεγάλο τραπέζι μὲ πράσινο σκέπασμα, ἐλόγυρα πολυθρόνες γιὰ τὸ συμβούλιο, μπροστὰ ἕνα τραπέζακι γιὰ τὸν συνήγορο, ἕν' ἄλλο γιὰ τὸν κατηγορο—τὸν εἰσαγγελέα νὰ ποῦμε, πῶς πίσω ἕνα σκαμνὶ γιὰ τὸν ὑπόδικο, καθίσματα γιὰ τοὺς προνομιούχους ἀκροατὲς καὶ χῶρος κενὸς γιὰ τὸ πλῆθος.

Στὶς τρεῖς, ἡ κυρία Ὁμόλλου καὶ ἡ μὲς Ἀνθή, λαμπροστολισμένες, ἦρ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Προσοχή, παιδιά, ἀκίνητα! Τώρα θὰ σὰς πᾶρῃ ἡ μηχανὴ καὶ θὰ ἴδῃτε τὰ προσώπια σας στὴ «Διάπλασι»!

σαν και κάθησαν πίσω από την πολυθρόνα του προέδρου. Ο κ. Κλακέν, ο συνταγματάρχης Ουγγέν, ο ταγματάρχης κι' άλλοι αξιωματικοί πήραν τις θέσεις τους. Ο υποπλοίαρχος της «Ήρας» ανέλαβε χρέη κατηγορούμενου. Ο κενός χώρος γέμισε από υπαξιωματικούς και ναύτες. Οι πόρτες και τα παράθυρα έμειναν ανοιχτά. Τελευταίος εκάθησε ο Παύλος, κι' άμέσως άρχισε η συνεδρίαση.

Ο πρόεδρος — δηλαδή ο πλοίαρχος Μανκαρό — έδωσε διαταγή να φέρουν τον κατηγορούμενο.

Ένας μαυρός άνθρωπος, άδυνατισμένος, μισόγυμνος, κουρελιάρης, μπήκε με δυο στρατιώτες και κάθησε στο σκαμνί, πίσω απ' το συνήγορό του. Ήταν πραγματικός μαυρός, μιγάς, ή απλώς καρβουνουκουβαλιτής, μαυρισμένος δλάκερος από καρβουνόσκονη; Δύσκολο να καταλάβει κανένας.

Κατηγορούμενε, είπε ο πρόεδρος. Σήκω επάνω. Πώς λέγεσαι;

Ο άνθρωπος δεν κουνήθηκε. Οι δυο στρατιώτες τον έπιασαν από τους ώμους και τον σήκωσαν. Ο πρόεδρος τον ξαναρώτησε, μα ή έρώτηση έμεινε πάλι χωρίς απάντηση.

Μιλεις κοχχιναριστικά; τον ρώτησε ένας από τους συνέδρους σε καθαρή άναμιτική γλώσσα.

Ο άνθρωπος έμεινε άφωνος.

Ο κατηγορούμενος γνωρίζει λίγες γαλλικές λέξεις, είπε τότε ο Παύλος. Αν κατάλαβα καλά, ονομάζεται Χό-Τό, ή κάτι τέτοιο, και κουβαλούσε κάρβουνα στο λιμένα της Σαϊγκόν.

Ο πρόεδρος έδωσε το λόγο στον κατηγορούμενο. Ο υποπλοίαρχος της «Ήρας» ύποστήριξε πως έπρεπε να έφραμσθη άύστηρα και κατά γράμμα ο κανονισμός. Αφού ο ύπόδικος μπήκε κρυφά στο πλοίο και πιάσθηκε την ώρα που προσπαθούσε να τρυπήσει σε μια άποθήκη με τρόφιμα, για να μπορέσει να ταξιδέψει κρυμμένος και χωρίς να πεθάνη της πείνας, έπρεπε να τον κρατήσουν σιδηροδέσμιο, ώσότου θα μπορούσαν να τον παραδώσουν στον εισαγγελέα της Σαϊγκόν, που ήταν ο μόνος αρμόδιος να εξετάσει ποιάς είναι κι' από που έρχεται.

Ο κατηγορούμενος ξανακάθησε κι' ο πρόεδρος έδωσε το λόγο στο συνήγορο.

Ο Παύλος ύποστήριξε πως ο κατηγορούμενος ήταν ένας δυστυχισμένος άνθρωπος, παρίας, μισοάγριος και μισοηλίθιος, που, κουβαλώντας κάρβουνα στην «Ήρα», μαζί με άλλους ιθαγενείς, έμεινε μέσα χωρίς να το καταλάβει, ή ξεχάστηκε από τους

συντρόφους του. Ότι έκαμε, δεν φαινόταν να το έκαμε με δόλο, με σκοπό — να ταξιδέψει π. χ. άναυλα ως εκεί που ήθελε να πάει. Να τον παραδώσουν βέβαια στον εισαγγελέα της Σαϊγκόν, όπως είπε και ο κατηγορούμενος, να μη τον αφήσουν να βγει σε κανένα διάμεσο λιμένα' όχι όμως και να τον άναγκάσουν να κάμη τόσο ταξίδι, ξαπλωμένος στο άμπάρι με τα σίδερα στα πόδια. Αυτό ήταν σκληρό και άδικο. Κι' αν ακόμα ο άνθρωπος ήταν ένοχος, άρκετά είχε τιμωρηθεί, 70 δλάκερες ήμέρες. Κι' ο Παύλος έπρότεινε να τον αφήσουν ελεύθερο μέσα στο πλοίο, ύπε επιτήρησης βέβαια, να αναπνεύσει σαν τους άλλους τον θαλάσσιο άέρα, για να μπορεί να εργάζεται και να βγάλει το ψωμί του, βοηθώντας τους θεματούχους στο βαρύ τους έργο.

Όστερ' από τη σύντομη αυτή άγόρευση του Παύλου, το δικαστήριο έκαμε μια χαμηλόφωνη συδιάσκεψη και, ύστερα από τρία λεπτά, ο πρόεδρος είπε δυνατά την άπόφαση: Το δικαστήριο, παμπηφει σχεδόν — γιατί μόνο ένας από τους συνέδρους έψήφισε κατά — παραδέχεται την πρόταση του συνήγορου και κήρυττε τον κατηγορούμενο ύπε επιτήρησης.

Το άκροατήριο χειροκρότησε κι' ο Παύλος δέχθηκε θερμάτα συχαρητήρια για την επιτυχία του.

Όστερ' από δυο τρεις ήμέρες, ή Ανθή ρώτησε τον ξάδερφό της τι έκανε ο πελάτης του κι' έμαθε με χαρά πως κουβαλούσε κάρβουνα για την άτμομηχανή.

Άλήθεια, είπε ή νέα, ακόμη δεν έπισκεφθήκαμε το μηχανοστάσιο. Πλοίαρχε, μάς επιτρέπετε να κατεβούμε;

Εύχαριστώ, είπε ο πλοίαρχος. Μάλιστα σας συνοδεύω.

Κατέβηκαν όλοι στις μηχανές, κι' εκεί, ανάμεσα σε τόσο άλλα αξιοθαύμαστα ή αξιοπερίεργα, είδαν και τον Χό-Τό, που πρό δλίγου είχε πιάσει εργασία, ελεύθερος τώρα πια ο κακόμοιρος, άλλ' ακόμη πιδ ρυπαρός και μαυρός.

ΙΑ.

Η έκαρη

Όστερ' από δυο ήμέρες, κατά το μεσημέρι, ήταν μαζεμένοι στο κατάστρωμα της πρώρας. Πλησίαζε ή ώρα του στίγματος — του γεωγραφικού δηλαδή σημείου όπου βρισκόταν το πλοίο — και την εργασία αυτή παρακολουθούσαν όλοι μ' ενδιαφέρον. Κι' αυτός ακόμα ο ταγματάρχης Όμύλλου, δεν βαριόταν να αντιγράψει το τοιχοκολλημένο δελτίο και σημείωση με προσοχή το στίγμα στο ναυτικό

του χάρτη. Μια τεθλασμένη γραμμή, που περνούσε από τα διάφορα αυτά σημεία, έδειχνε την πορεία της «Ήρας».

Οι άξιωματικοί, με τα ρολόγια στο χέρι, περίμεναν ναρθή ή ήλιος κάθετα στην οριζόντια γραμμή. Έπικρατούσε γαλήνη και ζέση άφύρητη. Κανένα φύσημα, το ελάχιστο, δεν ρυτίδωνε την επιφάνεια της θάλασσας που έμοιαζε σά λίμνη από λωμένο μέταλλο. Γι' αυτό τα πανιά ήταν άχρηστα κι' ή «Ήρα» προχωρούσε μόνο με τη μηχανή της, αφήνοντας πίσω της σύννεφα μαύρου καπνού.

Χτύπησε μεσημέρι. Άμέσως έγινε σιγή. Όλα τα διοπτρα γύρισαν προς τα πάνω κι' οι άξιωματικοί, σε διάφορες θέσεις, σημείωναν καθένας χωριστά τις παρατηρήσεις του. Σε λίγο το δελτίο ήταν έτοιμο κι' ο ταγματάρχης Όμύλλου το άντέγραψε πιστά.

(Άκολουθεί) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΝ ΩΡΑ ΠΟΥ ΣΦΥΡΙΖΕΙ ΤΟ ΒΑΠΟΡΙ

Το βαπόρι σφύριζε. Σκόρπισε με την ελικά του ακόμα λίγους δαντελένιους άφρους. Έβγαλε τη στερνή του άνασα — ένα μαυρο καπνό που ανέβηκε σε πυκνές τούμπες. Κι' ή άγκυρα βούτηξε στο νερό.

Τρεις γλάροι που λιχνίζονταν στ' άδύναμο κωμα φτερούγισαν σιμά και βάλθηκαν να γυροφέρνουν το σκαρί του.

Κάποιες καρδιές κτύπησαν στο μεγάλο κι' ήλιόβολο λιμάνι. Νάρθε τάχα με το αυτο το βαπόρι αυτός που καρτερούν; Άνάμεσα στον κόσμο που προσμένει, χωμένος, κάποιον και γω καρτερούσα.

Στο πλάι μου βρισκόταν μια μάνα, μια μάνα στα μαύρα. Σκουρο μαυτόλι φορούσε στο κεφάλι. Και στο μέτωπο τρεις βαθιές ρυτίδες είχε χαράξει το Πόνου τάλετρι. Έσυρε τα πόδια της ως το λιμάνι προσμένοντας το μοναχογιό της που ζούσε στα Ξένα, το μόνο δικό της που ο Χάρος της είχε αφήσει. Έδώ και κάμποσες μέρες είχε λάβει κάποιου του γράμμα άπάντησης σ' ένα δικό της που τον έκάτευε ναρθή, γιατί πέθμησε να τον ξαναδεί. ύστερα από τόσο χρόνια και για στερνή ίσως φορά — κάποιου του γράμμα που έγραφε πως θάρθη. Κι' από κείνη την ήμέρα κάθε φορά που έρχότανε πλοίο σερνόταν ως το λιμάνι. Νάρθε τάχα με το αυτο το βαπόρι;

Παρέκει βρισκόταν κάποιος φτωχός άδερφός. Είχε γράμμα πως αυτή

ΤΟ ΣΚΑΔΙΣΤΗΡΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΙΒ'. — Χαμένοι στο δάσος

Τι είχε συμβεί λοιπόν; Που ήταν και δεν φαινονταν ο Μπέμπης κι' ο Νίκος;

Άπλούστατα, παίζοντας είχαν προχωρήσει, είχαν απομακρυνθεί — τόσο πολύ, που δεν ήξεραν πια να γυρίσουν. Ούτε άκουγαν, από τη μεγάλη άπόσταση, τις φωνές της Μπέμπας για να οδηγηθούν. Περπατούσαν, έτρεχαν μάλιστα, αλλά τα δρομάκια μέσα στο δάσος ήταν περίπλοκα και, αντί να πλησιάζουν προς το σπίτι της θείας και προς το χωριό, μακραιναν δλοένα.

— Δεν θα βρούμε ποτέ το δρόμο, είπε ο Νίκος. Τι να κάμουμε;

— Να σταθούμε εδώ και να περιμένουμε ως που ναρθούν να μάς πάρουν, είπε ο Μπέμπης.

— Και που θα μάς βρουν; είπε ο Νίκος. Καλύτερα να περπατούμε.

Δίπλα του ένας γέρος πατέρας. Άσπρα μαλλιά, πρόσωπο χλωμό, τρομάμενα χέρια. Άκουμπώντας σ' ένα παμπάλαιο ραβδί είχε έρθει να δεχτεί το γιό του που σπουδακμένος ξαναγύριζε, στεργό άποκοσμι του γέρου.

Ένας γιός περιμένει μαντάτα απ' τον πατέρα του, που άρρωστος βρίσκεται σ' ένα Νοσοκομείο Ίσως κανένας επιδάτης νάξερε τίποτα...

Σιμά του ένα παιδάκι με τη γκουβερνάτου του καρτερεί τα γονικά του με μια μικρήν άγωνία κι' αυτό στη καρδιά. — Τι να μούφεραν τάχα;

Οι βάρκες γλύστησαν άπαλά στο νερένιο. Ξάγκνυτο και σίμωσαν στο λιμάνι.

Κάποια μάτια γεμάτα άνησυχία κι' έλπίδα καρφώνονται άπάνου σε κείνους που άπιθώνουν οι βάρκες στο πλακόστρωτο του λιμανιού. Πόσων λογίων μάτια, Θεέ μου!

Ήταν δυο μάτια θολά, βαθουλωμένα, οδυσμένα απ' τα δάκρυα που έχυσαν. Δυο μάτια στεφανωμένα με σκουρο στεφάνι. Δυο μάτια γέρικα, κουρασμένα, ξεθωριασμένα. Δυο μάτια νέα, μεγάλη, λαμπρά, μα γεμάτα συλλογή. Δυο ματάκια παιδιάστικα, άθθα.

Μα δεν άντάμωσαν όλα τους, τα μάτια που με τόση λαχτάρα ζητούσαν' δυο μάτια του κάκου πάσχιζαν' δεν έβλεπαν παρά Ξένα, όλο και Ξένα.

Και σε λίγο ο φτωχός άδερφός σφιχταγκάλιαζε τη χλωμή άδερφή του. Ο πατέρας το γιό του — λυγερό παλληκάρι. Το μικρό παιδί ηδηούσε στην άνοικτην άγκαλιά των γονιών του. Κι' ο γιός απ' το φίλο του μάθαινε τη θανά του πατέρα του.

Μά ή μάνα, στα χαμένα γυρεύει να ίδη το παιδί της που διασκοδεάζει στα Ξένα και δε σκοπεύει ναρθή. Κι' άμα όλος ο κόσμος σκορπίστηκε, την είδα τελευταία, να σέρνει τα βήματα πίσω με το κεφάλι σκυφτό και τα μάτια βουρκωμένα. Ούτε με το αυτο το βαπόρι!

Δυστυχισμένες καρδιές δσες βρίσκονται σε μιάν άναμονήν, άτέλειωτη!

Ποιάς ξέρει πόσες ακόμα φορές θα ξανάρθουν στο λιμάνι, την ώρα που σφυρίζει το βαπόρι με την αλώνια έλπίδα, με την αλώνια άπαντοχή: Ίσως νάρθε με το αυτο...

ΚΩΣΤ. Χ. ΓΡΟΛΙΟΣ

Μπορεί να βρούμε απ' το δάσος, να βρεθούμε σε άνοιχτό δρόμο και να μάς ίδούν.

— Μα είμαι κουρασμένος.

— Κι' εγω είμαι, μα πρέπει να περπατήσουμε. Έλα, δός μου το χέρι σου, έμφοός!

Κι' εξακολούθησαν να περπατούν στην τύχη. Το δειλινό είχε προχωρήσει και μέσα στο δάσος ήταν ακόμα πιδ σκοτεινό. Σε λίγο δεν έβλεπαν καλά να περπατούν κι' άρχισαν να φοβούνται τα δέντρα, τους θάμνους και τις σιργιγιές των νυχτοπουλιών. Κι' ούτε άνθρωπος πουθενά, ούτε καλύβα, ούτε φώς...

Στο μεταξύ ή Μπέμπας, αφού άπελίστηκε να τους φωνάξει, γύρισε μόνη στο σπίτι κι' είπε στη θεία της πως ο Μπέμπης κι' ο Νίκος χάθηκαν. Άρχισαν τότε να ψάχνουν στο δάσος σαν τρελλοί. Τηλεφώνησαν κιάλα στο χωριό, στην αστυνομία, που έστειλε κι' αυτή δυο τρεις χωροφύλακες να βρουν τα χαμένα παιδιά. Το κάκου! Πέρασαν ώρες, νύχτωσε, κι' ακόμα να βρεθούν ο Μπέμπης κι' ο Νίκος!

Γιατί περπατώντας πάντα στην τύχη, είχαν φτάσει σε άκροδασιά κι' είχαν βγει σ' ένα μεγάλο δρόμο. Κι' αν οι ύπηρέτες κι' οι χωροφύλακες τους γύρευαν μέσα στο δάσος, όχι και πολύ μακριά από το σπίτι της θείας, αυτοί τώρα περπατούσαν σ' εκείνο το δρόμο που ήταν απ' το άντίθετο μέρος κι' οδηγούσε σ' άλλο χωριό!

Εκείνη την ώρα ήταν έρημος και σκοτεινός. Ούτε άνθρωπος περνούσε, ούτε κάρο, ούτε αυτοκίνητο. Τα παιδιά είχαν άποκάμει. Και κάθησαν στον όχθο, με την έλπίδα πως κάποιος θα περνούσε επιτέλους να τα οδηγήσει, για να γυρίσουν στο σπίτι.

Και να, σε λίγο πέρασε ένα μικρό αυτοκίνητο. Άλλά έτρεχε τόσο πολύ, ώστε οι άνθρωποι που ήταν μέσα ούτε είδαν τα παιδιά ούτε τίκουσαν.

— Άμα περάση άλλο, είπε ο Νίκος, πρέπει να σταθούμε στο φως, να φωνάζουμε πιο δυνατά, να κάνουμε σιγιάλα. Έτσι μπορεί να μας ιδούν. Πραγματικός, σε λίγο φάνηκε από μακριά ένα πολύ μεγάλο αυτοκίνητο με πολύ ζωηρά φανάρια. Αμέσως έτρεξαν στο φως κι' άρχισαν να φωνάζουν κουνώντας τα μαντήλια τους. Ο σωφωρ τους είδε, το αυτοκίνητο στάθηκε.

— Τι θέλετε, παιδιά;... Μην χάσατε το δρόμο σας; ρώτησε ένας ευγενικός κύριος από μέσα.

Του διηγήθηκαν την περιπέτειά τους και του είπαν πως λεγόταν ή θειά τους και πού ήταν ή βίλλα της. Ευτυχώς, ο ευγενικός κύριος την ήξερε. Και παίρνοντας τα χαμένα παιδιά στο αυτοκίνητο, τα γύρισε στο σπίτι σε πέντε λεπτά.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

Τα παλιά χρόνια, ζούσε ένας βασιλιάς που λεγόταν Μίδα. Ο Μίδα ήταν ένας πολύ καλός και δίκαιος βασιλιάς και όλοι οι υπήκοοί του τον αγαπούσαν. Είχε ένα μεγάλο και ωραίο παλάτι. Είχε αμέτρητους θησαυρούς, χρυσάφι, διαμάντια. Κι' όμως ο ίδιος δεν ήταν ευχαριστημένος. Ήθελε να έχει ακόμη περισσότερα πλούτη. Αλλά που είχε δεν του φαινόταν αρκετά!

Κάποια φορά ο θεός Διόνυσος βγήκε μαζί με την ακολουθία του περίπατο σ' ένα δάσος που βρισκόταν κοντά στο παλάτι του Μίδα. Μαζί τους κι' ο γέρο Σειληνός, που είχε αναθρέψει τον Διόνυσο, και γι' αυτό κι' εκείνος τον αγαπούσε σαν γάτανα πατέρα του.

Ο νέος θεός έτρεχε κι' έπαιζε μαζί με τους εθιμικούς συντρόφους του μέσα στο δάσος, μα ο καίμενος ο γέρο δεν μπορούσε να τρέχει από πίσω τους. Σε λίγο λοιπόν τους έχασε. Άρχισε να ψάχνει εδώ κι' εκεί στο δάσος, για να τους βρή κι' ο δρόμος του τον έβγαλε μπρος στο παλάτι του Μίδα. Εκεί τον είδαν δύο μικροί δηρύτες και άρχισαν να τον κοροϊδεύουν και να του κάνουν άσχημα άστεια.

Ο βασιλιάς Μίδα άκουσε την φασαρία που γινόταν κάτω κι' έτρεξε να ιδη τί συμβαίνει. Μόλις λοιπόν αντίκρυσε τα δύο κακόπαιδα που βασάνιζαν τον καίμενο το γέρο, τα μάλωσε και τα έδωσε και πήρε το Σειληνό, τον έβαλε μέσα στο παλάτι του και τον περιποιήθηκε.

Σ' αυτό το διάστημα ο Διόνυσος, εκεί που έπαιζε με τους φίλους του, είδε πως ο Σειληνός δεν ήταν μαζί του. Ανησυχίασε πολύ, γιατί φοβήθηκε μήπως είχε πάθει κανένα κακό, και άρχισε να ψάχνει μέσα στο δάσος για να τον βρή. Έψαξε παντού αλλά δεν τον βρήκε πουθενά και στο τέλος έφτασε στο παλάτι του Μίδα. Εκεί είδε τον Σειληνό καθισμένον

σε μία πολυθρόνα και τον βασιλιά να τ'ον περιποιείται. Έτρεξε λοιπόν κοντά τους και ευχαρίστησε τον βασιλιά γι' την καλοσύνη του. Όταν μάλιστα Σειληνός του διηγήθηκε τι είχε τραβήξει από τα παιδιά και πως έτρεξε ο Μίδα και τον γλίτωσε απ' τα χέρια τους, ο Διόνυσος δεν ήξερε με τί τρόπο να του δείξη την ευγνωμοσύνη του.

— Γι' αυτό που έκανες, είπε στον Μίδα, αξίζει να ανταμειφθής. Πές μου τι επιθυμία έχεις και θα σου εκπληρωθώ άμέσως.

Ο Μίδα δεν ήξερε τί να του πη απ' τη χαρά του. Άλήθεια ήταν αυτό που του έλεγε ο Διόνυσος; Άλλά ποιά άλλη επιθυμία μπορούσε να έχει πέρα από την άποκτηση ακόμη περισσότερους θησαυρούς απ' όσους είχε; Χωρίς λοιπόν να διστάση καθόλου, απάντησε άμέσως στον Διόνυσο:

— Η μεγαλύτερή μου επιθυμία είναι να αποκτήσω τόσο πλούτη, οσα δεν έχει κανένας άλλος άνθρωπος στον κόσμο. Θι ήθελα λοιπόν όποιο πράγμα πιάνω στα χέρια μου, να γίνεται χρυσάφι.

— Αυτό είναι σι' αλήθεια ή επιθυμία σου; είπε ο Διόνυσος. Σκέψου καλά προτού το άποφασίσης. Γιατί ύπτερα μπορεί να μετανοήσης και θα είναι πιά άργά.

— Όχι, δεν θα μετανοήσω, είπε ο Μίδα. Αυτό είναι ή επιθυμία μου και αυτόν θέλω να μου εκπληρώσης.

— Καλά, ας γίνη λοιπόν όπως τ'ον θέλεις, είπε ο θεός και εξαφανίστηκε.

Όταν ο Μίδα έμεινε μόνος του, δεν ήξερε ούτε αυτός ο ίδιος αν οσα είχε δει, ήταν όνειρο ή αλήθεια. Ύστερα όμως θυμήθηκε την υπόσχεση του Διόνυσου και θέλησε να ιδη αν ο θεός είχε κρατήσει τον λόγο του.

Έπιασε λοιπόν το πρώτο πράγμα που βρέθηκε στα χέρια του, ένα γυάλινο ποτήρι, και τ'ον θάμμη! Στή στιγμή το ποτήρι έγινε δλόχρυσο. Άκούμπησε το χέρι του επάνω στο κάθισμα που καθόταν, και το κάθισμα

έγινε από πάνω ως κάτω χρυσό! Άπεριγραπτή ήταν ή χαρά του Μίδα. Τώρα θι γινόταν ο πιδ πλούσιος άνθρωπος τοδ κόσμου. Η μεγαλύτερή του επιθυμία είχε εκπληρωθεί. Άρχισε να πιάνη όλα τα πράγματα που βρίσκονταν γύρω του και όλα γίνονταν χρυσά μόλις τα άγγιζε με το χέρι του. Όποια πέτρα έπιανε γινόταν ένα βαρύ και λαμπρό κομμάτι χρυσάφι, οι τοίχοι του παλατιού του έγιναν χρυσοί, τα τραπέζια του, οι καρέκλες του, όλα όλα, έγιναν δλόχρυσά!

Τότε ο Μίδα, γεμάτος χαρά, έφώναξε τους υπηρέτες του και τους είπε:

— Να ετοιμάσετε τα καλύτερα φαγιά, να στρώσετε ένα μεγάλο τραπέζι, και να καλέσετε όλους τους άρχοντες, γιατί θέλω σήμερα να γιορτάσω την πιδ ευτυχισμένη ημέρα της ζωής μου.

Άμέσως έτρεξαν όλοι οι υπηρέτες και ετοιμάσαν τα όραιότερα φαγιά που μπορεί να φαντασθώ κανείς, έστρωσαν ένα ωραίο τραπέζι μ' δλόχρυσά σερβίτσια, και κάλεσαν όλους τους άρχοντες.

Όταν μαζεύτηκαν όλοι οι καλεσμένοι, κάθησαν στο τραπέζι, και στην πρώτη θέση, έννοείται κάθησε ο Μίδα. Είχε μια πείνα φοβερή κι' οσα έβλεπε τα ωραία εκείνα φαγητά, τόσο περισσότερο του άνοιγε ή δρεξη.

Μόλις όμως δοκίμασε να βάλη στο στόμα του ένα κομμάτι ψωμί, κόντεψε να σπάση τα δόντια του. Το ψωμί του είχε γίνει χρυσάφι! Δεν τραγόταν πιά! Θέλησε να κόψη ένα κομμάτι κρέας, αλλά και το μαχαίρι του και το πηρούνι του και το κρέας μαζί έγιναν όλα χρυσά! Άδοκίμασε να πιη λίγο κρασί, αλλά μέσα στο δλόχρυσο ποτήρι του δεν βρισκόταν παρά ένα στερεό κομμάτι χρυσάφι. Οι άλλοι προσκαλεσμένοι έτρωγαν κι' έπιναν μ' όλη τους την δρεξη. Μόνον αυτός δεν μπορούσε ούτε μιά μπουκιά ψωμί να φάη, ούτε μιά γουλιά νερό να πιη!

Ο δυστυχισμένος Μίδα δεν μπόρεσε πιά να υποφέρη αυτό το μαρτύριο. Σηκώθηκε απ' το τραπέζι με τα δάκρυα στα μάτια και βγήκε έξω. Καθώς έβγαίνει, είδε πίσω από την πόρτα να κάθεται ένας μικρός υπηρέτης και να τρώη ένα ξερό κομμάτι ψωμί σαν να ήταν γλύκισμα.

— Άλλοίμονό μου, σκέφθηκε ο βασιλιάς. Και ο φτωχότερος ακόμη απ' τους υπηρέτες μου είναι πιδ ευτυχισμένος από έμένα.

(Το τέλος στο έρχόμενο)

ΑΣΤΕΙΑ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙΑ ΜΕ ΤΑ ΤΣΟΦΛΙΑ ΤΩΝ ΑΥΓΩΝ

- Χριστός Άνάστη!
- Άλήθος Άνάστη!
- Τσάκ!
- Τσίκ!

Και τα πασαλινά αυγά, τα γυαλιστερά και κατακόκκινα, τσακίζονται και τρώγονται. Και τα τσόφλια τους

Εικόνα 1.

τί γίνονται; Πετάγονται πρώτα στον τενεκέ κι' ύστερα στο κάρρο των σκουπιδιών.

Έτσι κάνετε οεις σήμερα, έτσι έκανα κι' εγώ ως πέρασ, ώσπου ο φίλος μου ο Άζαρίας μ' έμαθε να τα φυλάω... ως κόρην οφθαλμού.

Είχε έρθει το περασμένο Πάσχα να γιορτάση μαζί μ' όλο το σπιτικό, και την ώρα που ετοιμαζόμαστε να σηκώσουμε τα πιάτα και να μαζέψουμε τα τσόφλια από τ' αυγά, έβαλε τις φωνές:

— Μή! Μην τα πετάτε. Δώστε τα εδώ! Τα θέλω. Φέρτε μου και κανένα άγιοκέρι, αν έχετε.

Άπορήσαμε τί να τα θέλη. Μα σε λίγο ή άπορία μας έγινε θαιμικός κι' ο θαυμασμός γέλια άκράτητα. Οι μικρές μου άδελφές χτυπούσαν τα χέρια τους μ' ένθουσιασμό και χοροπηδοσαν ά-

Εικ. 2

πάνω στις καρέκλες τους. Μα κι' ο δικός μας ένθουσιασμός δεν ήταν μικρότερος.

Με τα τσόφλια των αυγών, με λίγο κερί, με δυο-τρεις δοντογλυφίδες και λίγα σπέρτα ή κοτσανάκια, ο Άζαρίας κατάφερε να μās παρουσιάση τα πιδ άστεια παιχνιδάκια που μπορεί κανείς να φαντασθώ. Κωμικά άνθρωπάκια, φανταστικά ζώα, μικροσκοπικά παιχνιδάκια. Η έφευρετικότης του ήταν ανεξάντλητη.

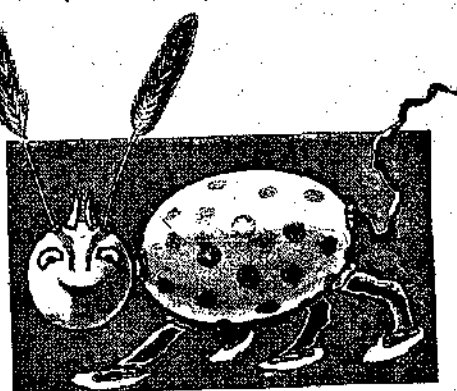
Τόν βλέπετε αυτόν τον γεναίο ίππότη επάνω στο πολεμικό του άτι; (Εικ. 1.) Για να τον κατασκευάση ο Άζαρίας πήρε δυο μισά τσόφλια και τάχωσε το ένα μέσα στο άλλο και έτσι έκανε ένα αυγό δλόκληρο, δηλαδή το σώμα του ίπποτη. Με τον ίδιο τρόπο έγινε και το κορμί του άλόγου μ' όλο που αυτό το έκανε λίγο πιδ μακρύ. Μπροσά έκόλλησε, με λίγο κερί που είχε μαλακώσει με τα δάχτυλα, άλλο μισό τσόφλι και σχημάτισε το κεφάλι. Τα πόδια τα έκανε με τέσσερα κοτσανάκια από πρασιανάδες που είχαμε στο σπίτι και με τέσσερα σπέρτα ή ίδια δουλειά γίνεται — και για πέταλα τους έβαλε τέσσερα μικροσκοπικά τσόφλια απ' αυγό. Με τον ίδιο τρόπο έκανε τα χέρια και τα πόδια του ίπποτη, κι' ύστερα — παρ' όλες τις φωνές της κυρά Μάρθας — έβγαλε από το μαξιλάρι του καναπέ τρία πούπουλα και έστόλισε το κεφάλι του άλόγου και το άφεντικο.

Στο τέλος με το μολύδι τους ζωγράψισε μάτια, μύτη και στόμα, και ο γεναίος ίππότης ήταν έτοιμος για τη Σταυροφορία!

Μεγαλύτερα ακόμη γέλια κίναμε με τον Κοκό, ένα φανταστικό ζώο που ο Άζαρίας κατασκεύασε μ' ένα δλόκληρο παραλό αυγό, βάζοντάς του για ούρα λίγο στριμμένο τογαρόχαρτο και για κερατά δυο άγριόσταχα. Το ωραίο και συμπληρωτικό μουτράκι του το ζωγράψισε με δυο χρωματιστά μολύδια. (Εικ. 3.)

Έπειδή ή Κική, μιά από τις μικρότερές μου άδελφές, έδήλωσε πως

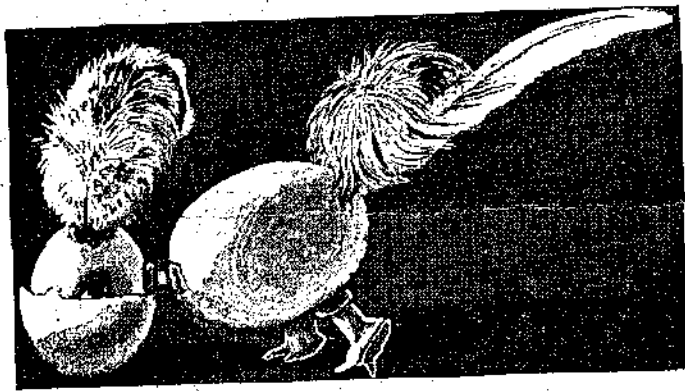
άντι να φάη το αυγό της, θι ήταν καλύτερα να τ' αφήση να γίνη πούλάκι, ο Άζαρίας για να την παρηγορήση της έκανε ένα κοτοπουλάκι με τ' αυγότσουφλα. Το κορμί του το

Εικόνα 3.

έκανε από δυο μισά αυγότσουφλα κολλημένα με κερί, τα ποδαράκια του ήταν όλα από κερί και τη μεγαλοπρεπέστατη ούρα του την έκανε με δυο πούπουλα. Μ' άλλο ένα πούπουλο το έστόλισε το κεφάλι του, και για να μην είναι παραποιημένο που μάς έβλεπε όλους να καθόμαστε στο τραπέζι, του έχωσε τη μούρη του μέσα σ' ένα τσανάκι που το παράσταινε μισό αυγότσουφλο. (Εικ. 4.)

Στο τέλος μάς έκανε κι' ένα παιχνιδάκι ίσοροπίας κολλώντας διάφορα αυγότσουφλα τα ένα επάνω στο άλλο και στήνοντας το «κατασκευάσμα» αυτό επάνω στο τραπέζι. (Εικ. 2.)

Εικόνα 4.

Άργότερα ο Άζαρίας με έμνησε στα μυστικά της τέχνης του κι' έμαθα κι' εγώ να κάνω παιχνιδάκια με τ' αυγότσουφλα, και μάλιστα — αυτό το καμαρώνουμαι — καλύτερα απ' αυτόν! Έτσι μπορείτε να τα μάθετε και οεις. Δεν χρειάζεται μεγάλη έξυπνάδα. Άρκετή φαντασία μονάχα και λίγη επιτηδειότης. Χρειάζεται επίσης και μεγάλη ποικιλία από αυ-

γότσουφλα, μικρά και μεγάλα. Όσο πιο άκεραία είναι τα αυγότσουφλα, τόσο πιο εύκολα θα κάνατε τα ζωάκια και τ' ανθρώπιακά σας. Για να κόψετε τα τσόφλια μεταχειρίζεσθε ένα μικρό ψαλλιδάκι. Για να ενώσετε τα μισά τσόφλια μεταξύ τους, ή τα χώνετε το ένα μέσα στο άλλο, ή τα κολλάτε με λίγο κερί. Με τον πρώτο τρόπο είναι καμωμένο το σώμα του ιππότη. Με τον δεύτερο έχει γίνει το κοτόπουλο.

Για βοηθητικό υλικό μπορείτε να χρησιμοποιήσετε ό,τι πέσει στο χέρι σας: Σπίρτα, κοτσανάκια, οδοντογλυφίδες, φτερά, τσιγαρόχαρτα, χάρτα, φύλλα κ.τ.λ. Όσο πιο εξωφρενικό

γίνη το παιχνιδάκι σας, τόσο πιο πολύ θα κάνη να γελάσουν τα μικρά σας αδελφάκια, μα και τους μεγαλύτερους ακόμη.

Και τώρα σας εύχομαι καλό Πάσχα και καλήν επιτυχία.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Υ. Γ. Για να εξηγηθούμε: Για να φτιάξετε όλα αυτά τα παιχνιδάκια δεν είναι ανάγκη να φάτε τόσα αυγά που να σας πιάση το στομάχι σας, ούτε — τσάκκα και τσάκκα — ν' αδειάσετε όλο το μπουφέ της Μαιμώς για παιχνιδι. Αν συμβή ένα τέτοιο πράγμα, εγώ νίπω τās χείρας μου!

Ο Ξίδιος

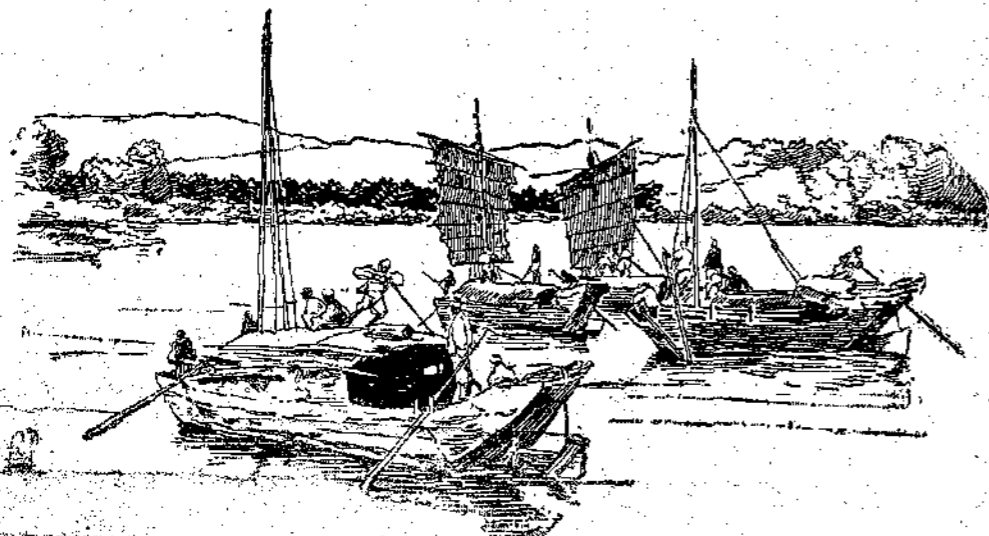
Ο ΑΣΠΡΟΣ ΛΥΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό NORBERT SEVESTRE

- Συνέχεια από το προηγούμενο -
- Τ' άλλα πιά θα γίνουν από μόνα τους.
- Κι' αν σου συμβή τίποτε στο δρόμο;
- Έγνοια σου και θα τον προσέ-

μη θα εξέθετε τη Σιμόνη σε νέους κινδύνους.

Γιατί τί θα έλεγε ο Άσπρος Λύκος εάν θ' ανακάλυπτε την απόδραση του Ντενή; Δεν θα γινόταν έξω φρενών και δεν θα γύρευε να εκδι-

« Άλλες βάρκες ανέβαιναν το ποτάμι... »

χω τον εαυτό μου. Και το κάτω-κάτω, όπως λέει ο μπαμπάς, αν ήταν νάκούη κανείς μονάχα τη λογική του δεν θα μπορούσε ποτέ να κάνη τίποτα.

Η Σιμόνη αναστέναξε βαθεία, μα φυλάχθηκε να φέρη κι' άλλη αντίρρηση, μ' όλο που δεν είχε και μεγάλες ελπίδες για την επιτυχία του σχεδίου του αδελφού της. Κι' ο λόγος ήταν ότι το σχέδιο αυτό, που εκ πρώτης όψεως φαινόταν τόσο απλό, παρουσίαζε ένα πλήθος ένδεχόμενα, τ' ένα χειρότερο απ' τ' άλλο.

Έπειτα, και ή επιτυχία του ακό-

κηθι για το πάθημά του; Ήταν άξιος να κάνη αντίποινα στη Σιμόνη και να την κατηγορήση πως ήταν ουεννοημένη με τον αδελφό της και τον βοήθησε στη φυγή.

Όλες αυτές οι σκέψεις πλημμύρισαν μονομιάς στο μυαλό της μικρής φυλακισμένης και της έφεραν απελπισία. Ωστόσο δεν θέλησε να τις πη στον αδελφό της για να τον πείση να πραιτηθῆ απ' τ' σκοπό του, γιατί όπως κι' εκείνος, καταλάβαινε κι' αυτή πως δεν υπήρχε άλλο μέσον για να χαλάσουν τὰ σχέδια των κουρσάρων.

Λατρεύοντας τον πατέρα της όπως τον ελάτρευε, ήταν πρόθυμη να υποφέρει τὰ πάντα για τὴ σωτηρία του.

— Λοιπόν τί αποφασίζεις, ρώτησε ὁ Ντενή ύστερα ἀπὸ λίγη ὥρα. «Έχεις τὴ γνώμη νὰ βάλω μπρὸς τὸ σχέδιό μου; Προτιμᾷς νὰ τὸ ἐγκαταλείψω;

— Αν μπορείς κάνε το, εἶπε ἡ μικρούλα καὶ μὴ σὲ νοιάζει γιὰ μένα.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Ντενή. «Έσένα σοῦ χρειάζεται περισσότερο θάρρος γιὰ νὰ μείνῃς, ἀπ' ὅ,τι ἐμένα γιὰ νὰ φύγω, σοῦ ὑπόσχομαι ἔμως πὼς ἡ αἰχμαλωσία σου δὲν θὰ κρατήσῃ πολὺν καιρὸ. Τώρα εὐθὺς θ' ἀρχίσω τὴ δουλειά. Ἐσὺ νὰ κάνῃς καρπούλι καὶ ἂν ποτὲ γίνῃ ἀνάγκη χτύπα ἐλαφρὰ στὸν τοῖχο. Φοβάμαι πὼς τὸ τρίξιμο τοῦ μαχαιριοῦ μου δὲν θὰ μ' ἀφήνῃ νάκούω γόρω μου, καὶ δίχως ἄλλο κάποιος θάρρη, ἐν τῷ μεταξύ. Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ προφθάσω νὰ κρύψω κάθε στοιχείο πὸν μπορεῖ νὰ μᾶς προδώσῃ, κατάλαβες;

Τὸ κοριτσάκι δέχθηκε πρόθυμα αὐτὸ τὸν ρόλο. Καὶ ἐνῶ ὁ ἀδελφός της ἀρχίζει τὴ δουλειά, ἐκείνη ἀ-

κούμπησε ἀπάνω σὶς χώρσιμα καὶ τέντωσε τ' αὐτιά της γιὰ νὰ μὴν τῆς φύγῃ οὔτε ὁ ἐλάχιστος θόρυθος. Δίπλα τῆς ὁ Ντενή ἐργαζόταν μὲ ζήλο, ἀκούει τὸν λεπτὸ ἦχο τοῦ σουγιά του. Αὐτὸς τουλάχιστον ἔκανε κάτι χρῆσιμο. Ὁ ἦθελε πολὺ κι' αὐτὴ νὰ ἔχη νὰ κάνῃ κάτι γιὰ νὰ σκοτώνη τὴν ὥρα τῆς ποῦ μέσα σὶς σκοτάδι τῆς φαινόταν ἀτέλειωτη. Ἀρχισε νὰ μετράη τὰ δευτερόλεπτα ἕως τὰ δάκτυλά της μὰ δὲν ἀργησε νὰ κουρασθῆ καὶ σὲ λίγο ἀφῆσε τὸ μέτρομα.

Ἐπιτέλους ἡ ἐπίσκεψη ποῦ εἶχε προαναγγείλει ὁ Ντενή ἔγινε.

Ἡ Σιμόνη ἀκούσε ἕνα σύρσιμο, σὰν νὰ πλησίαζαν βήματα καὶ γρήγορα-γρήγορα χτύπησε μὲ τὸ χερί της τὸ χώρσιμα ὅπως εἶχε συεννοηθεῖ. Στὴ στιγμὴ δίπλα ἔγινε ἀπόλυτη ἡσυχία.

Ἡ ἴδια εἶχε ξεπλώσει κάτω καὶ ἔκανε τὴν κοιμισμένη, δταν ἡ πόρτα τῆς ἀνοίξε μὲ δυνατὸ τρίξιμο.

Ένας ἄνθρωπος μπῆκε μέσα, ἕνας ἰθαγενὴς μὲ ἕνα μανδύα ἀπὸ φύλλα λατάνας ποῦ ἀπὸ κάτω τοῦ διακρινόταν ὀλόκληρο ὄπλοστάσιο: ἕνα μακρὸ κινέζικο ἐγχειρίδιο, ἕνα ἀνα-

μίτικο γιαταγάνι καὶ ἕνα μεγάλο πιστόλι. Τὸ φοβερώτερο ὅμως σ' αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο, ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε πραγματικὰ φρικαλέα τὴ μορφή του, ἦταν οἱ βαθεῖς καὶ μεγάλες οὐλές ποῦ ἀλόκλωναν τὸ πρόσωπό του. Τὸ μέτωπό του, τὰ μάγουλά του, τὸ σαγόνι του ἦταν σὰν κορνιζωμένα ἀνάμεσα σὲ τέσσερες μακρὺς οὐλές ποῦ ξεχώριζαν χλωμοκίτρινες σὶς καφετί πρόσωπό του. Ἐκτὸς ἔμως ἀπ' αὐτὸς εἶχε τὴ μὴτη του σχισμένη στὰ δύο, τὸ ἐπάνω χεῖλος ἀνοιγμένο, ἕνα αὐτὶ μονάχα, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ δεξιὸν μᾶτι μὴ πρόσπαθη οὐλή, μὴ πληγὴ φρικτὴ ὅπου φαινόταν ἀκόμη λίγο πηγμένο αἶμα. Τὰ χέρια του δὲν εἶχαν κακοπάθει λιγώτερο κατὰ τοὺς φοβεροὺς ἀγῶνες ποῦ θὰ εἶχε περάσει στὴν περιπέτειω-δη ζωὴ του. Ἀπ' τὸ ἀριστερὸ του χεῖρι ἔλειπαν τρία δάκτυλα καὶ ὀλόκληρο τὸ δεξιὸν εἶχε, ἀπὸ τὸ μεγάλο δάκτυλο ὡς τὸν ἀγκῶνα, μὴ ἀσπριδερὴ βαθεῖα οὐλή.

Κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα λυχνάρι, δύο μικρὰ λαγγῆνια καὶ δύο κὰϊ-μπάτες (*).

Μὲ τὸν θόρυβο ποῦ ἔκανε μπαίνοντας, ἡ Σιμόνη προσποῖθηκε πὼς ἔμπνοσε ἀξαφνα καὶ ἔτριψε τὰ μάτια της. Ὁ ἰθαγενὴς ἀκούμπησε χάμω κοντὰ τῆς τὸ ἕνα λαγγῆνι καὶ τὸν ἕνα κεσάε, καὶ ὑστερα ξεφτυλί-ζοντας τὸ λυχνάρι μὲ τὰ δύο μοναχὰ δάκτυλα τοῦ σκατίκου χερσιοῦ του, ποῦ ἔμοιαζαν μὲ τῆς δαγκάνες κανένος μεγάλου κάβουρα, τῆς εἶπε σ' ἕνα φρικτὸ ἀνακάτωμα ἀπὸ γαλλικὰ καὶ ἀναμιτικά:

— Νὰ τὰξί σου καὶ ρύζι σου, μαμζέλλ.

— Δὲν πεινάω, ψιθύρισε τὸ κοριτσάκι τρέμοντας ὀλόκληρο.

— Πρέπει φῆς. Πρέπει πῆς. Πρέπει εἶσαι δυνατὴ, ξανκίδης μπαμπά σου. Τί κοιτάζεις; χέρια μου; Ἀλήθεια, δὲν ἔχουν ὄλοι ἄνθρωποι τέτοια χέρια, ἔ; χαμογέλασε ὁ Ἀναμιτῆς κωμωδώντας τὰ ἀπαῖσια σημάδια του. Εἶναι ἀπὸ τότε ποῦ ἤμουνα ὀπληρέτης. Ένας τίγρης κόντεψε νὰ μὲ φάῃ. Σ' αὐτὸ τὸ χεῖρι μὲ τσαγγρού-νισε κι' ἐκεῖ μὲ δάγκωσε. Μὲ εἶχε ρίξει κάτω. Ἄν δὲν πρόφταινε ἔ ἀφέντης νὰ τὸν σκοτώσῃ μὲ τὸ ντου-φέκι του, πάει, θὰ-μ' ἔπρωγε ὄλον!

Ἡ Σιμόνη δὲν ἦταν τόσο ἀπλοῖ-κῆ ὥστε νὰ δώσῃ πίστη σ' αὐτὴ τὴν

— Κι' ἐσὺ ποῖς εἶσαι;

— Ένας τίμιος μπουιέρης, μαμζέλλ.

— Καὶ τότε γιὰ ποῖο λόγο μὲ κρατῆς κλεισμένη ἐδῶ μέσα;

— Δὲν σὰς κρατῶ ἐγώ, μὰ ὁ ἀφενικός μου. Φοβάται μήπως σὰς ξαναπιάσῃ ὁ Ἄσπρος Λύκος.

— Καὶ πότε λογαριάζεις νὰ μᾶς πάῃ πίσω σιὸς γονεῖς μᾶς;

— Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω, μαμζέλλ. Ὁ ἀφεντικός μου εἶναι κρυφὸς ἄνθρωπος. Δὲν μοῦ φανερώνει ποτὲ τὰ μυστικὰ του.

Ἦστερα ἀπ' αὐτὰ, ἔχοντας τὴν ἰδέα πὼς ἀρκετὴ ὥρα κράτησε αὐτὴ ἡ κωμωδία, ὁ ἄθλιος, ποῦ δίχως ἄλλο ἦταν ἕνας ἀπ' ἐκείνους ποῦ εἶχαν ἐπιτεθεῖ σὶς διοικητήριος, ἔκλεισε τὴν πόρτα καὶ πέρασε σὶς Ντενή, ποῦ εἶχε ἀκούσει ὀλη τὴν συνδιάλεξη. Κι' ἔβραζε ἀπ' τὸ θυμὸ του, ἀλλὰ κρατήθηκε καὶ δὲν ἀπάντησε λέξη σ' ὄλα τ' ἀστεῖα τοῦ δεσποφύλακα.

(*) Μικροὶ κεσάδες βαβουλοὶ καὶ στρογγυλοί. — Σ. τ. Σ.

ἔξυπνη ἐξήγηση. Παίρνοντας λίγο θάρρος, εἶπε:

— Ὁ τίγρης σοῦσχισε καὶ τὸ πρόσωπό σου;

— Ὅχι, ὄχι. Προτοῦ νὰ γίνω μπῶν, ἤμουσ στρατιώτης. Κάνει ὁ καθένας ὅ,τι μπορεῖ. Ένα βράδυ μᾶς χτύπησαν οἱ ἀνεάρτες. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πὼς σὰς παθῆς ἔφαγα στὰ μούτρα μου, ἐκείνη τὴ νύχτα.

— Τί θράσος! εἶπε ἀπὸ μέσα τῆς ἡ Σιμόνης. Ἀλλὰ, ὕψιως τὴ φωνὴ τῆς γιὰ νὰ ρωτήσῃ τὸν ἄγνωστο, αὐτὴ ἡ πληγὴ ποῦ ἔχεις κάτω ἀπὸ τὴ μὴτη σου, φαίνεται πολὺ φρέσκια.

— Ὁ, αὐτὴ εἶναι χτεσινὴ. Εἶναι μὴ σπαθιά ποῦ ἔφαγα πολεμιόντας Ἄσπρο Λύκο καὶ τὴ συμμορία του.

« Ὁ Ντενή εἶχε κόψει τῆς τρεῖς πλευρῆς ἀπὸ τὸ τετράγωνο ποῦ ἠθελε ν' ἀνοίξῃ... » (Σελ. 223, στ. γ')

Ἦστερα ἀπ' τὴν ἐπίσκεψη αὐτὴ τὰ παιδιὰ ἔμειναν μόνα τὸς κι' ἀνενόχλητα γιὰ πολλὲς ὥρες.

Ἀσθανόνταν τὴν ἔλλειψη τροφῆς.

Παρὰ τὴν ἀγῆθια ποῦ τοὺς προκαλοῦσε τὸ ρύζι καὶ τὸ τὰξί τοῦ ὑποθετικοῦ μπουιέρη, ἀποφάσισαν νὰ δοκιμάσουν, ἔστω καὶ λίγο, γιὰ νὰ τὸν νώσουν τῆς δυνάμεις τους. Πότε-πότε ἡ Σιμόνη κολλοῦσε τὸ στόμα τῆς σὶς χώρσιμα καὶ ρωτοῦσε τὸν ἀδελφό τῆς πὼς πάει ἡ δουλειά.

— Προχωρεῖ, προχωρεῖ, τὴ βελώνε ἐκεῖνος.

— Ἐλπίζεις νὰ ἔχῃς τελειώσει ὡς τὸ βράδυ;

— Καὶ βέβαια.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι εἶχε κιάλας κόψει τῆς τρεῖς πλευρῆς ἀπὸ τὸ τετράγωνο ποῦ ἠθελε νὰ βγάλῃ, καὶ μπόρουσε νὰ τὸ γείρῃ λίγο κατὰ μέσα καὶ νὰ ἰδῇ ἐλεύθερα. Φυλάχ-ταν ὅμως νὰ κάνῃ ἕνα τέτοιο πράγμα, γιὰ τὴ φοβόταν μήπως τὸ παρατηρήσουν οἱ φύλακῆς του. Ποῦ καὶ ποῦ μονάχα ἀνοιγε μὴ μικρὴ χαραγματὴ κι' ἔριχνε ἔξω ἕνα γοργὸ βλέμμα ἐξεταστικό.

Ἡ μασούνα κατέβαινε ἀκο-λουθώντας τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Ὁ τιμονιέρης τῆς δὲν φρόντιζε γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ πὼς νὰ βρισκεται πάντα, στὴν ἴδια ἀπόστασι ἀπὸ τῆς δύο ὀχθῆς. Τὸ Γιέν-Μπάβ θὰ βρισκόταν τώρα πὴν μακρὰ, γιὰ τὴ τὰ βουνά του εἶχαν χαθεῖ ἀπὸ τὸν ὄριζοντα.

Ἡ ἡμέρα ἦταν πολὺ ὥραια. Ένας ἥλιος ὀλόλαμπρος καθρεφίζόταν στὰ σκοτεινὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, καὶ γύρω ἡ ἀτμόσφαιρα ἦταν καθαρή σὰν κρύσταλλο. Στὸ βάθος χωράφια σπαρμένα μὲ ρύζι σχηματίζαν ἀπέραντα μωσαϊκά, καὶ στῆς ὀχθῆς τοῦ ποταμοῦ ὀφάνονταν καταπράσι-νοι καλαμιθῆνες ἀπ' ὅπου συχνὰ ξεπετάγονταν κοπάδια ἀπὸ ἐρωδιούς, ἀπὸ λελέκια, ἀπὸ μπεκατῆνια κι' ἀπὸ ἀγριόπαπες.

Σὲ μερικὲς μεριές ὁ ποταμὸς γινόταν πὴν στενός, καὶ τότε ὁ τιμονιέρης φυσούσε τὴν μπουρού του γιὰ νὰ ἀνοίξῃ δρόμο ἀνάμεσα στὰ φορτία τῶν μπαμποῦ ποῦ κατέβαιναν τὸν ποταμὸ δεμένα σὲ δεμάτια καὶ πεταγμένα ἐπάνω σὶς νερά, σχηματίζον-τας μεγάλῃ σχεδία μὲ μὴ καλύβια χτισμένη στὴ μέση, ποῦ ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ξεπερῶσαν γελαστὰ μου-τράκια παιδιῶν καὶ γυναῖκες μαντη-λοδεμένες. Τὰ πλωτὰ ἀτὰ φορτία

είχαν στην ούρά τους μια σχεδία πολυ πικρ μικρή έπου στεκόταν ο πιλότος. Κάθε φορά που ο πιλότος βύθιζε μακριά το κοντάρι του στον πάτο του ποταμού για να δώση φόρα, τὸ πίσω μέρος τῆς χαμηλῆς σχεδίας του βυθιζόταν στο νερό και οί άφροί τὸν σκέπαζαν ὡς τῆ μέση.

Πελώρια κινέζικα καΐκια με πανιά ἀπὸ πλεγμένη φάθα κατέβαιναν τὸν ποταμό, κι' οί ναύτες τους γυμνοί ὡς τῆ μέση, με τὴν κοιτάδα τυλιγμένη γύρω στὸ κεφάλι τους, βοηθοῦσαν τὸν δρόμο τοῦ καΐκιου τους σπρώχνοντας με τὸ κοντάρι.

('Ακολουθεῖ) ΓΕΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΑΘΗΝΑ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ

'Αγαπητοί μου,

ΠΟΙΟΙ πρωτόειδαν τὸ Χριστὸ μετὰ τὴν ἀνάστασή του; "Οχι βέβαια οί στρατιῶτες που φύλαγαν τὸν τάφο του. Αὐτοὺς τοὺς θάμπωζε ἡ ἀστραπή τοῦ 'Αγγέλου που, ἀποκύλιος τὴν πλάκα. Κατάλαβαν πὼς ἔγινε κάποιο θαῦμα, και μεγάλο, ἀλλὰ τί ἀκριβῶς δὲν εἶδαν. Οὔτε δταν συνήλθαν κι' εἶδαν τὸν τάφο ἀδειανό, θὰ συμπέραναν πὼς ἀναστήθηκε, πὼς ζωντάνεψε ὁ νεκρὸς που φύλαγαν—ένας που πέθανε στὸ σταυρὸ σά ληστής! Τὰ Εὐαγγέλια, τὰ γνήσια, τὰ καθιερωμένα Εὐαγγέλια, μὰς λένε πὼς τὸν ἀναστημένο Χριστὸ τὸν πρωτόειδαν οί Μυροφόρες. Δταν πῆγαν, πρωτῶν, στὸν τάφο, νὰ ράνουν με μύρα τὸν ἀγαπημένο νεκρὸ. "Ελεγαν μάλιστα μεταξύ τους καθὼς πῆγαιναν: ποὶς θὰ μὰς ἀποκλύση τῆ βραειά πλάκα; μόνες μὰς βέβαια δὲν θὰ μπορέσουμε. . . "Αλλ' ἄμα ἔφτασαν, εἶδαν τὸν τάφο ἀνοιχτὸ και τὸν 'Αγγελο νὰ κάθεται κοντὰ στῆ σηκωμένη πλάκα. ("Ετσι, τοῦλάχιστο τὸν ζωγραφίζουν ο' ἄλα σχεδὸν τὰ σχετικά εἰκονίσματα).

— Ποιὸν γυρεύετε; τοὺς λέει τὸν 'Ιησοῦ τὸ Ναζωραῖο, που τὸν σταύρωσαν; δὲν εἶναι πιά ἔδω. Νά, κοιτάξτε τὸν τάφο του. Ἄδω, κοιτάξτε και τὰ σάβανά του. "Αναστήθηκε! "Ετσι, τὸ φαιδρὸν τῆς ἀναστήσεως κήρυγμα ἀπὸ τὸν 'Αγγελο τὸ πρωτόμαθαν οί τρεῖς γυναίκες. Και γυρίζοντας ἀπὸ τὸν τάφο, για νὰ τὸ πούν στοὺς Μαθητῆς και ο' ἄλο τὸν κόσμο, εἶδαν μπροστά τους και τὸ Χριστὸ τὸν ἴδιο. "Η Μαρία, γιμάτη χαρὰ κι' ἔκσταση, ἔκαμε νὰ τὸν ἀγγίξῃ. Κι' "Εκεῖνος τὴν ἐμπόδισε λέγοντας: «Μαρία, μὴ μου ἀπτοῦ».

Κανένας δὲν μπορούσε πιά νὰγγίξῃ τὸν ἀναστημένο. Δὲν ἦταν ὁ «θεάνθρωπος» που ἤθεραν ὡς τότε—ὁ διδάσκαλος που ἔπρωγε κι' ἔπινε με τοὺς μαθητῆς του, που ἔπαιρνε στὴν ἀγκαλιά του τὰ παιδιὰ και που τὸν φιλοῦσαν ἀκόμα οί προδότες. "Ηταν ὁ Θεός. . .

"Αλλὰ ἐπάρχουν και 'Απόκρυφα Εὐαγγέλια, πολλὰ, και διαφορετικὰ ἀπὸ τὰ Τέσσερα ἔκείνα που ἀκοῦμε στὴν 'Εκκλησία. Δὲν εἶμαι θεολόγος και δὲν ξέρω ἂν μπορούμε νὰ πιστεύουμε οί Χριστιανοί και ο' αὐτὰ τ' 'Απόκρυφα Εὐαγγέλια. Ἐξέρω ὅμως πὼς δὲν εἶναι κι' ἀπαγορευμένα. Ἐπάρχουν οἱς βιβλιοθήκες, κυκλοφοροῦν και κηθένες μπορεῖ νὰ τὰ διαβάξῃ. Περιέχουν μάλιστα ὠραιοτάτα και ποιητικώτατα πράγματα, ὅπως κρίνω ἀπὸ περιουπὲς που βλέπω συχνὰ σὲ ποιήματα, σὲ διηγήματα, και σὲ μελέτες. Κι' ἂν ἀπ' αὐτὰ εἶναι κι' ὁ θρύλλος για τὴν ἀνάσταση, που ἔτυχε νὰ ἴδω αὐτὲς τῆς ἡμέρας σὲ μιὰ τέτοια περιουπὴ.

Κατὰ τ' 'Απόκρυφα Εὐαγγέλια λοιπὸν, τὸν ἀναστημένο Χριστὸ τὸν πρωτόειδαν, ὄχι οί Μυροφόρες, ἀλλὰ τρεῖς ἄντρες ἀπίστοι—ὁ ένας μάλιστα στρατιώτης—ἀπὸ κείνους που εἶχαν παρευρεθεῖ στῆ σταύρωσή Του, ἢ τὸν εἶχαν παρακλούθησει δταν περπατοῦσε, φορτωμένος τὸ σταυρὸ Του, πρὸς τὸ Γολγοθᾶ, ἢ τελοσπάντων που εἶχαν ἀκούσει γι' αὐτὰ ἄλα, βέβαιοι πὼς ὁ «λεγόμενος Χριστός, ὁ βασιλεὺς τῶν 'Ιουδαίων», που ἔκανε τὸν ἑαυτὸ του «Ἴδὸν Θεοῦ», δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ἀγύρτης. "Εμειναν, λέει, κατὰπληκτοι νὰ τὸν ξαναῖδουῦν μπροστὰ τους ζωντανό, με τὰ σημάδια τῶν καρφῶν στὰ χέρια και στὰ πόδια. Κι' ἀμέσως ἔτρεξαν στῆ συναγωγή κι' εἶπαν στοὺς 'Εβραίους:

— Αὐτὸς που σταυρώσατε, ἔβρετε τί ἔγινε; Ἐδὲν εἶδαμε με τὰ μάτια μας ζωντανό.

— Μὰ ἦταν λοιπὸν Θεός; ἔκαμαν ἔντρομοί οί σταυρωτῆδες.

— Δὲν ξέρουμε τί ἦταν, εἶπαν οί ἄλλοι; μὰ ἐκεῖνος που σταυρώσατε, ἀναστήθηκε. Αὐτὸ εἶναι τὸ βέβαιο!

Δὲν ξέρω, σὰς ξαναλέω, ἂν μπορῶ νὰ τὸν πιστεύω, ἀλλὰ ὁ θρύλλος αὐτὸς μάρτυς παρὰ πολὺ! Φαντάζομαι πὼς οί ἀπίστοι ἐκεῖνοι, οί ἀδιάφοροι ἢ οί ἐχθροί, θὰ τᾶχασαν μπροστὰ στὸ θαῦμα πολὺ περισσότερο ἀπὸ τῆς γυναίκες που πιστεύαν στὸ Χριστὸ και που τὰ περιμέναν ἄλα ἀπὸ τῆ θεία του δύναμη (δὲν μπορούσε νὰναστηθῇ αὐτὸς που εἶχε ἀναστήσει τὸ Λάζαρο;) Κι' ἀκόμα φαντάζομαι πὼς μεγαλύτερη ἐντύπωση θὰ-

κανε στοὺς ἄλλους ἀπίστους ἢ μαρτυρία ἐκεῖνη τῶν τριῶν, παρὰ τῶν Μυροφόρων.

"Αλλὰ και κάτι ἄλλο ἀναφέρεται στ' 'Απόκρυφα Εὐαγγέλια, που δὲν θυμάμαι νὰ τὸ διάβασα στ' ἄλλα. "Ο 'Ιωσήφ ὁ ἀπὸ 'Αριμαθείας, ἀφροῦ ἐκῆδευσε κι' ἔθαψε τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, φυλακίσθηκε ὡς παραβάτης παιῖς ἔξέρι τίνος νόμου. Κι' ὁ Χριστός, μόλις ἀναστήθηκε, πῆγε στῆ φυλακῆ και τὸν ἐλευθέρωσε. "Ο 'Ιωσήφ δὲν τὸν εἶδε, ἦταν ἄδρατος. Τὸν ἀκούσε ὅμως νὰ τοῦ λέῃ πὼς αὐτὸς τοῦ ἀνοῖξε τῆς πόρτες, κι' ἀστάνθηκε τὰ θεα ἕνα ἄνθρωπο νὰ τὸν ἀγγίξουν στὸν ὦμο. Δὲν εἶναι ὠρατο κι' αὐτὸ; . .

Φαντάζομαι πὼς πολλοί, ἀπειροί τέτοιοι θρύλλοι θὰ κυκλοφοροῦσαν πολλὰ χρόνια μετὰ τῆ σταύρωση και τὴν ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ. Κι' οί πρώτοι ἐκεῖνοι Χριστιανοί τοὺς ἔγραφαν εὐλαδικὰ σὲ τετραδία, που τὰ μοίραζαν κρυφὰ «διὰ τὸν φόβον τῶν 'Ιουδαίων». Αὐτὰ εἶναι τ' 'Απόκρυφα Εὐαγγέλια. Φυσικὰ, στὴν ἀρχή, «ἀπόκρυφα» ἦταν κι' ἄλα τέλλα. "Η 'Εκκλησία ὅμως, λίγο ἀργότερα, τὰ ξεκαθάρισε. Διάλεξε δηλαδὴ τὰ τέσσερα τῶν Εὐαγγελιστῶν, που συμφωνοῦσαν περισσότερο μεταξύ τους και που γι' αὐτὸ τὰ θεώρησε γνήσια, εἶπε πὼς αὐτὰ θίποτελοῦσαν στὸ ἔξῃς τὸ ἀληθινὸ Εὐαγγέλιο, και τέλλα τᾶφησε κατὰ μέρος, νὰ τὰ διαβάξουν μόνο ὅσοι θέλουν, με χωρίς ὑποχρέωση και νὰ τὰ πιστεύουν κατὰ γράμμα.

Αὐτὰ εἶχα νὰ σὰς πῶ σήμερα με τὴν εὐκαιρία τοῦ χαρμόσунου Πάσχα. Χριστὸς ἀνάστη, παιδιὰ μου, και τοῦ χρόνου!

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΚΛΩΣΣΟΠΟΥΛΙΑ

"Η κλώσσα ἀγοκινῶντας τὰ φτερά, τ' ἀμάλιαγα πουλάκια συγκορᾶζει τριγύρω ἀπ' τῆς γουβίτσας τὰ νερά που, λίμνη λές, στὰ μάτια τους φαντάζει.

Και τὸ νερὸ ἔχει χρώμα γαλανὸ ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ αἰθέρα τὰ πουλάκια με κάθε μιὰ γουλιὰ, στὸν οὐρανὸ τὰ τρυφερὰ σηκῶνουν κεφαλάκια.

Κ' εἶναι σὰ νὰ δοξολογοῦν τὸν Πλάστη για τὸ δροσοφιλήμᾶ του, κ' ὕστερα σκυβοντας κορφολογοῦν τῆς γῆς τὰ χορταράκια ἀλάτου.

ΑΘΗΝΑ Ν. ΤΑΡΣΟΥΑΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΑΠΟΨΕ ΠΑΛΙ

'Απόψε πάλι ἀθόρυβα, πατέρα, στ' ὄνειρό μου "Ηὸς, με σφιχταγκάλιασε, μ' ἕνα θερμὸ φιλή. Πόθοι κι' ἐλπίδες μακρονῆς ἔναγενοιόνται ἐντόλι μου Κι' ἔπαψε πιά ἡ δόλια μου ματιὰ νὰναί θολή. . .

Ἐτάσαν πάλι ἐξνοιαστα τὰ ρόδινα που χέλιη Που μένανε πάντα βουβά, ὄχρα και λυπημένα, Και μοιάζανε τριαντάφυλλα τοῦ μωρομένου 'Απρίλη "Οπου τὰ δέρνει ὁ ἀνεμος και πέφτουνε θλιμμένα.

"Οσα παλάτια χέσανε οί πίκρες στὴν καρδιά μου, Γίερσά τριταν, σωριάστηκαν σ' ἔρημία. Και τώρα Που οί ἀλυσίδες ἔσπασαν κ' εἶσαι ξανά κοντὰ μου Νοιώθω νὰ φεύγῃ κι' ἡ σιληρὴ τοῦ χωρισμοῦ ἡ μύρα.

"Ο! Νοιώθω τὰ κρινένια σου τὰ χέρια νὰ σαλεύουν Και νὰ χαϊδεῦνουν στοργικὰ τὸ δόλιό μου κεφάλι. . . Μὰ σὰν θωρεῖς τὸ ἀπειρο, τί τάχα νὰ γυρεύουν Τῶν λαμπερῶν σου τῶν ματιῶν τὰ ζαφειρένια κάλλη;

Μεῖνε μαζί μου. Τὰ πουλιὰ για μὰς θὰ τραγουδοῦνε Γλυκοσκοπούς χαρμόσунους σ' ἄνθισμένα κλώνια, Τῆς εὐτυχίας χαμόγελο στὰ χέλιη μὰς θ' ἀνθῶνε Και στὴν καρδιά μὰς ἀνοῖξη θὰ βασιλεῖ αἰώνια. . .

'Απόψε ὡς ἦρθες, ἀνοῖξαν τοῦ οὐρανοῦ οί θύρες Κι' ἔλουσε θετο φῶς, χρυσὸ, τῆ φύση ὄλη γύρω. Κίλια ἀγγελουδία ἔπλωσαν εὐσπλαχνικὰ τῆς χεῖρῆς Νὰ μου προσφέρουν τῆς χαρῆς τ' ἄγνὸ, τὸ σπάνιο μῆρο.

Μ' ἄλλοι! ἔσπῳνῳ και χάνονται οί Θεῖες δικταῖες Και δέρνει τὴν καρδουλα μου σὰν πρῶτα ἀνεμοζάλη! Νὰ ξαναῖθῳ προσπαθῶ στιγμῆς ὄνειρος θεῖες Μὰ σκέψῃς μῆνες, θλιβαρές, μου σφιγγουν τὸ κεφάλι.

Τί κι' ἂν γραφτὸ μου ἦτανε σκληρὰ νὰ ὑποφέρω; Κάθε φορά στὸν ὕπνο μου, πατέρα, θὰ προσμένω "Ενα σου σφιχταγκάλιασμα, ἕνα φιλή, κ' ἂς ἔξῳ Πὼς θᾶναι ζωτικῆς νυχτιᾶς "Ονειρο μαγεμένο! . .

Σταυροφόρουκα

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

"Ηταν ἕνα κρῶο χειμωνιάτικο βράδυ. "Ο βροχῆς φυσῶσε ἄγρια, μανιασμένα. Καθισμένη κοντὰ στῆ φωτιά και μὴ ἔξροντας τί νὰ κάμω, ἄρχισα νὰ ξεφυλίξω ἕνα ἄλμπουμι.

Στὸ πρῶτο φύλλο ἦταν ἡ φωτογραφία ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ με κοντὰ παντελονάκια και μπουκίτσες. Τὸ προσωπάκι του εἶχε ἕνα χαϊδαρμένο ναζιάρικο ὄφος κ' ἡ ματιὰ του (καθὼς φαίνεται θὰ κοιτάζε τὸ φακὸ) εἶχε μιὰ λάμψη χαρᾶς; μαζί με κάποια σταθερότητα.

Γύρσια κ' ἄλλα φύλλα. Πρόσωπα πολλὰ γνωστὰ μου, ἀκόμη κ' ἀγνωστα, περνοῦν ἀπ' τὰ μάτια μου, ἀφίροντας μιὰ φευγαλέα ἐντύπωση.

Γυρνοῦσα, γυρνοῦσα ὡς που ἕνας ὁμορφος ἐφηβος τράβηξε τὴν προσοχή μου. Παρατηρώντας καλύτερα γνῶριμα τὸ παιδιὰ τῆς πρώτης σελίδας. Τᾶρα δὲν κοιτάζε πιά στὸ φακὸ κ' ἡ ματιὰ του ἐλευθέρη ἔφηνε μακρυνὰ, σὲ κάποια ἄλλη σφαῖρα. Φαίνονταν νὰ ὄνειροπολῇ μὰ με κάποια σταθερότητα που λές κ' ἔσχιζε τὰ σύννεφα που ἔκρυβαν τὸν κόσμο του, τὴν ἴδια σταθερότητα που εἶχε κ' ἡ ματιὰ τοῦ παιδιοῦ.

Τὸ παιδιὸ μεγάλωσε, ἔγινε ἐφηβος! σκαπτόμουν καθὼς γυρνοῦσα τ' ἄλλα φύλλα. Τὰ χαρακτηριστικὰ του χάσανε ἐκεῖνη τὴν παιδικὴ λεπτότητα μαζί με τὸ χαϊδαρμένο ναζιάρικο ὄφος, μὰ ἡ ματιὰ του κράτησε ὄλη τῆ θέληση, τῆ σταθερότητα που εἶχε ἀπὸ παιδι!

Μὰ. . . ποὶς εἶναι αὐτὸς με τὸ θλιμμένο πρόσωπο και που, μ' ὄλο που ἔχει ἄσπρα μαλλιά, μοιάζει νέος; Τὸ μέτωπο σκίζεται ἀπὸ βαθεῖς πτυχῆς και τὰ χέλιη του λίγο σουραμένα δειχνουν ὄλη τὴν ἀπογοήτευση τῆς ψυχῆς του, κ' ἡ ματιὰ του. . . Θε μου, εἶναι τὰ ἴδια ὄμαρῳ, μᾶρα μᾶτα τοῦ παιδιοῦ και τοῦ ἐφήβου! . . Κάθησε ὅμως ἀπ' αὐτὰ ἡ χαρὰ κ' ἡ θέληση. Τᾶρα δὲν κοιτάζον τὸ φακὸ, οὔτε μακρυνὰ σὲ ἀγνωστους κόσμους.

Τὸ φῶς τους λές γυρῳ πρὸς τὰ μέσα κ' ἔρευνε τῆς ψυχῆς τὸ θλιμμένο βωμό. Παρατηρῶ πάλι τὸ παιδι και τὸν ἐφηβο και ὡσὸ τὸν ἑαυτὸ μου, γιατι αὐτῆ ἡ ἀλλαγῆ; Ποὶς μῶρεσε νὰ καταστρέψῃ ὄλη αὐτῆ τὴν ὄμορφη νεότη;

"Ο βροχῆς χτυπώντας κινὸ δυνατὰ, ἀνοῖξε με βία τὸ παράθυρο, σπάζοντας κάποιο τζάμι, ἐνῶ τὸ ρολοῖ πένθιμα σιγαλὰ κτυποῦσε τῆς ὄρες που περνοῦσαν. . .

Κι' ἦταν αὐτὰ σὰν ἀπάντησή στὴν ἀπορία μου.

"Ηχὸ

ΟΙ ΛΥΟ ΜΑΣ ΦΙΛΟΙ

Ποιοί νομίζετε εἶναι οί δυὸ μὰς φίλοι;

Αὐὸ ἄκαρες ψυχούλες και πολὺ-πολὺ χαριτωμένες.

Αὐὸ περιστεράκια που δὲν ἀφίρουν νὰ περᾶσῃ μέρα ἂν δὲν ἔρθουν νὰ μὰς καλημερίσουν.

"Η τόσο στενὴ φίλια μὰς ἀρχισε ἔτσι: "Ενα μεσημέρι μετὰ τὸ φαγητὸ καθόμαστε ἡ νόνα μου κ' ἐγὼ στὸ μπαλ-

κόνι τῆς κἀμαρῆς τῆς και ἠλιαζόμαστε. Σὲ μιὰ στιγμή, νὰ! δυὸ περιστέρια πετᾶνε κατὰ μὰς και κουνώντας βιαστικὰ-βιαστικὰ τῆς φτεροῦδες τους κατεβαίνουν στὸ πεζοδρόμιό μὰς. Μόλις πάτησαν κάτω τὰ πόδια τους ἀρχισαν νὰ τριγυρίζουν ἔχτώντας κατὸ κατὶ για φα'. Δὲν περιμένα περισσότερο' ἀμέσως τρέψω μέσα και φέρνω ἕνα κομματάκι ψωμι και τοὺς τὸ τρίβω ἀπὸ πάνω ψιχουλά. "Εκεῖνα ἀφροῦ μὰς κοιτάξαν πρῶτα, γυρίζοντας πλάγια τὸ κεφαλάκι τους, λές κ' ἦθελαν νὰ μὰς εὐχαριστήσουν, ἀρχισαν νὰ τρέφνε, τομπλώντας προσεχτικὰ τῆς ψυχῆς.

Τὰ καίμένα!

Καθόμαστε και τὰ καμαρώναμε. Με τί λεπτότητα που ἔτρωγαν, με τί ὀδελφασοῦν! "Οπου πῆγαινε τὸ ἕνα, κοντὰ και τ' ἄλλο. Τὸ ἕνα εἶναι κάτασπρο χωρίς κανένα ἄλλο σημάδι. Τ' ἄλλο μᾶρο με ἄσπρο περιδέραιο κ' ἄσπρες βοῦλες στὰ φτερά.

"Αφροῦ φάγαμε ὄλο τὸ ψωμάκι, ἡ νόνα μου πῆγε μόνη τῆς και τοὺς ἔφερε κ' ἄλλο. "Αφροῦ χορτάσανε πιά ἀρχίσανε νὰ βολτάρουν στὸ πεζοδρόμιο, ἀπολαμβάνοντας τῆ λιανάδα και, κάπου-κάπου γυρίζαν πλάγια τὸ κεφαλάκι τους και μὰς κοιτάζαν με τὰ γλυκὰ τους ματάκια.

Τί χαριτωμένη αὐτῆ τους ἡ κίνηση! Μοῦρχεται νὰ τρέξω νὰ τὰ πιάσω στὰ χέρια μου, νὰ τὰ χαϊδέψω. "Η ἴδδα ὅμως, μήπως μου φύγουν, με συγκρατεῖ.

"Ε, λοιπον, ἀπ' ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα οί καλοί μὰς φίλοι μὰς ἐπισκέπτονται τακτικὰ. Κάθε μεσημέρι μὰς περνοῦν νὰ τοὺς ρίξουμε λίγα ψιχουλάκια. "Η νόνα μου νοιώθει ἐξαιρετικὴ ἀγάπη γι' αὐτὰ. Μόλις τρώει παίρνει στὸ χέρι και λίγη ψίχα για τ' ἀγαπημένα τῆς περιστέρια και πάει στὸ μπαλκόνι. Βλέπτε δὲν μπαίνουν μέσα. Δὲν μὰς ἔχουν και τὸση ἐμπιστοσύνη. Εἶμαστε τόσο κακοί ἐμεῖς οί ἄνθρωποι! Δὲν τόχουμε σὲ τίποτα νὰ καταστρέφουμε τὴν εὐτυχία τῶσων και τῶσων εὐγενικῶν ὑπάρξεων που κατὲ, σὲ τίποτα δὲν μὰς ἔβλαψαν.

Κι' ὅμως αὐτὰ τὰ ἀδύναμα κ' ἀνόητα μοροῦν νὰ μὰς διδάξουν ἐμεῖς τοὺς μυαλωμένους, τόσο και τόσο πράγματα. Φτάνει νὰ τὰ προσέξῃ κανεῖς λίγο. Τᾶχετε δεῖ δταν βρέχῃ πὼς πλένονται στὰ κεραμίδια; Τᾶχετε ἀκούσει τὸ κρῶι δταν ἔσπῳνῳ; ἔχετε πρῶσῳξῃ τί εὐγενικὰ φέρονται μεταξύ τους; Δὲ σὰς λένε ὄλ' αὐτὰ τίποτα στὴν ψυχῆ; Κι' ὄλ' αὐτὰ τὰ κάνουν τὰ πουλάκια. Εὐλογημένες ψυχούλες. Και χωρίς δασκάλους, χωρίς φωνῆς και φασαρῆς.

Πόσο λοιπὸν ἐμεῖς κρῆπει νὰ ἐμαστε καλλότεροι. Με τί προσοχή κρῆπει ν' ἀκοῦμε τοὺς μεγαλύτερους δταν μὰς συμβουλεύουν! Πρῶπει νὰ νιρέκεται ἡ Φῶφη νὰ πασαλέβῃ τὸ μούτρω τῆς δταν τρώει, κοτζῶ μου κοτζῶ! κ' ἡ Λουλοῦ δταν τῆς λέει ἡ μαμμά τῆς νὰ κἀμῃ τὸ βράδυ τὴν προσεχτικῆς νὰ μὴ κατσοφιᾶξῃ. Μπορεῖ ποτε νὰ κοιμηθῶμε χωρίς νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν καλὸ Θεὸ για τὰ τόσο καλὰ που μὰς στέλνει κάθε μέρα; Βέβαια ὄχι, ἀφροῦ και μικρὰ πουλάκια δὲν παράλειπουν νὰ τὸ κάνουν κάθε πρῶι.

Τί' αὐτὸ ἡ Φῶφη κ' ἡ Λουλοῦ κ' οί ἄλλες Ἀῆες, Νίτσες και Μπεμπέκες θὰ συνηθίσουν νὰ πλένονται τα-

